

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Contemplari sæpè veritatem Resurrectionis est fons divinarum
consolationum, & ingens stimulus ad omnis generis virtutes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Contemplari sepe veritatem Resurrectionis est fons divinarum consolationum, & ingens stimulus ad omnis generis virtutes.

ARTICULUS V.

Quanti nostra referat, firmam habere fidem resurrectionis.

Non est veritas in tota Religione Christiana, quæ vaciùs nostris imprimenda foret mentibus, quàm illa resurrectionis, utpote, quæ aliquandò tum nostrum corpus, tum nostram inducet animam in possessionem immortalitatis beatæ; firma hæc fides cuncta vitæ præsentis lenit fastidia. Omnes austeritatum mitigat rigores, omnes nostras purificat intentiones, ad omnes exstimulat virtutes, & cuncta nostra coronat merita.

S. Chrysolomus serm. 118.

Sanctus Chrysolomus, qui nunquam eloquentior est, quàm quando loquitur de specioso hoc argumento, invenit, illud tanti esse ponderis ad replendum animos nostros, recordatione resurrectionis finalis, ut semper nostræ obversari deberet memoriæ, semper nostros collocari ob oculos; de hac incessanter foret cogitandum, sine intermissione de hac loquendum, cum sufficeret ipsa sola ad addendum nobis alas, quibus volaremus cum gaudio per viam Dei. Fratres, (inquit ipse) semper de resurrectione libet dicere, jugiter de resurrectione delectat audire; unde resurrectio-

Cogitandum & loquendum incessanter est de resurrectione.

nem mente, ore, oculis, spectet, cauter, cogitet Christianus, ut totam mortis possit despiciere & calcare fortitudinem. Quid prodesset nobis vivere per momentum in terris, nisi spes foret nobis vivendi perpetuò in cælis? quid nobis foret animi, onerandi nos laboribus, pœnitentiis, austeritatibus in Christianæ vitæ instituto, nisi speraremus, quòd leve hoc & momentaneum tribulationis nostræ, æternæ gloriæ pondus sit operaturum in nobis? nonnè infelicissimi essemus mortalium, uti affirmat S. Paulus?

Sed agedum, ô Christiane! non ingemisces semper in hac lacrymarum valle, terra non est patria tua, & spinæ, quibus ipsa tota inhorrescit, non sunt portio nec hæreditas tua: Resurrectio, vita divina, immortalitas beata expectant te: JESUS CRISTUS, amabilissimus Salvator tuus acquisivit tibi illam laboribus suis, sudoribus suis, & sanguine suo, qui vult, ut firmâ hæc spe confoleeris te, exilii tui tempore. Nonnè vides, contentum non fuisse ipsum, de hoc assecurasse te per fidem, quamvis sufficere id potuisset?

Excitatio Christiani ex aspectu resurrectionis, quam omnes creature ipsi ostendunt.

tuisset? sed voluisse, ut tota natura prædicaret tibi illam, eamque tam universaliter, tamque continuò tibi exhiberet, ut quasi semper ipsam tuis expositam haberet oculis. Nonne enim ipsemet observas, quòd omnes prope modum creaturæ aliud non faciant, quàm mori & resurgere perpetuò? dies nascitur manè, duratio ipsius non est longa, nam moritur vesperi, sed resurget manè sequenti. Tam usitatum tibi est videre hoc, ut id non advertas; est is quidem in amoribus, & mori ipsum vides absque lacrymis, quia tam certus es de resurrectione, quàm de morte illius.

Mundus moritur & resuscitatur annis singulis.

Considera universaliter magis totam naturam: nonne cernis, quomodo moriatur & resurgat ipsa in singulos annos? Mundum, qui est velut in nativitate sua tempore veris; in pulchritudine & robore ætatis suæ tempore æstivo; in maturitate sua circa principium & medium autumnii; nonne vides ita senuisse, quando appropinquat hyemi, ut quasi capillis appareat canis, quando operire sese incipit nivibus. Habet is tunc faciem totam rugosam per strias & liras findente vomere sibi impressas; amisit tunc visum per catharros, quibus nubes & nebulae binos ipsius aggravarunt oculos, qui sunt sol & luna, non permittentes,

nisi dimidià ex parte videre ipsum. Evasit is surdus adeò, ut oporteat illi cælum loqui voce tonitruum. Et quia conversatio fenum accepta non est, omnes fugiunt ab ipso, magisque exoptant societatem ignis & foci, quàm illam terrici & fastidiosi hujus senis. Factus est is tam imbellis, piger & deses, ut nihil amplius faciat operis; non solum non affert amplius nec flores, nec fructus hominibus, quos potius permitteret mori fame, quàm communicaret illis aliquid ejusmodi; sed nec produceret unicum solum pro bestiis herbæ ramusculum. Ad tantam redactus est debilitatem, ut vivere quasi amplius non possit nisi ex opsoniis glaciatis. Diceret habere ipsum sanguinem congelatum in venis, quando conspiciuntur flumina & rivi continere & sistere cursum suum: unico verbo, conspiciendum se præbet habitu oris & corporis tam mæsto, tristi ac funesto, ut bene affirmari possit, ipsum esse mortuum. Insuper non alius percipitur cantus avium, nisi ille bubonum & noctuarum, quarum sonus lugubris adornare videtur ipsius funeralia.

Et nihilominus magnus iste mortuus, qui omnes creaturas induit veste lugubri, non intermittit unquam resuscitari in annos singulos: quamprimùm ingre-

Pulchritudo mundi, quando resuscitatur tempore verno.

ingredimur amœnam veris temperiem, resumit & ipse vigorem ac vires primæ ætatis suæ incipit se denuò vestire nascente quodam virore, nostros oblectante oculos, coronat se floribus, faciem nobis monstrat jucundam ac serenam, recreat seipsum & nos gratissimâ lusciniarum & carduelium harmoniâ, cui ut majorem conciliet suavitatem, avibus cunctis deperditam restituit vocem; utque ostendat nobis, divitias novæ vitæ suæ esse inexhaustas, fecunditatem confert cunctis animantibus, quæ suis in foetibus reproducunt semetipsa: & tandem universale conspicitur gaudium ob hanc mundi resurrectionem.

Resurrectio
magni mundi
nos certificat
de resurrecti-
one nostra.

Quando igitur vides singulis annis, quod supremus Creator novam conferat vitam mundo magno post mortem suam, aliud non agendo, nisi quod faciat aliquantulum magis appropinquare ipsi solem: an dubitare potes, quin redditurus sit saltem semel vitam, parvo mundo, qui est homo, postquam perdiderit illam per mortem? si Deo non credis id tibi affirmanti, crede saltem toti universo annuntianti id ipsum tibi. Quâ ratione tot ac tantæ resurrectiones, quæ indies coram tuis sunt oculis in creaturis vilissimis, tibi exploratam non reddant resurrectionem tuam; cum probè noveris, te

magis amari à Deo, cæteris creaturis omnibus?

Verùm nonnè vides, quod Deus ostendat tibi quotidie speciem tum mortis tum resurrectionis tuæ? nonnè ratione quâdam moreris omni vespere, ut resurgas omni manè? quem tenes statum, dum dormis de nocte, nisi statum mortis? non est ultra mundus pro te, valedicis ipsi ad tempus, disparet tibi, & tu quoque disparet illi, amittis usum sensuum & rationis, dimittis cuncta negotia, exspolias te omnibus, & remanes velut sepultus, linteisque involutus funeralibus, lectus tuus est tumulus unde nisi expectareres resurrectionis tuæ specimina, quantos exegeris dies ac noctes toto vitæ tuæ decursu, obruet te aliquando nox magis longa, & dormies diutiùs; sed hoc erit, ut resurgas perfectiùs, & resusciteris, ne moriaris amplius, quoad durabit magnus ille dies æternitatis.

Ut quid hæremus sic attoniti, dum moriendum est, cum id tam usitatum sit nobis, ut deberemus toti huic esse assueti? siquidem quid est mors, nisi nox paulò longior aliis? & quare certissimi non simus nos expecturos post hanc noctem, & revisuros lucem sequentis diei, post tanta,

Lllll 2

quæ

Magna dementia est hoc hominem nolle credere, quod desiderat sibi evenire. s. Chrysostomus ser. 74.

Subimus in dies speciem mortis nostræ & resurrectionis nostræ in nobismet ipsis.

Pulchra consideratio, ne terreamur adventu mortis.

quæ habuimus experimenta, quòd expergeſciamus, poſtquam aliquanto dormivimus tempore? ſiquidem quid eſt reſurrectio, niſi expergefactio mortuorum, ſicut expergefactio eſt reſurrectio viventium? Inſculpe bene veritatem hanc animò, crede tam certò tamque firmiter reſurrectionem tuam, ut nihil de illa dubites; non majori tibi curæ erit claudere oculos ad dormiendum in tuo tumulo, quam claudere illos omni vespere ad dormiendum in tuo lecto.

Quòd majori
tum ſolatio
conceden-
dum nobis
ſit ad mor-
tem, quam
ad ſomnum.

Eheu! quid dico, quòd non majori cum faſtidio quis moretur, quam ſi veſperi concederet cubitum, iret dormitum? O quam longè hoc eſt aliud! quam enim ſpem habere poſſum, quando expergeſciam cras mane, niſi quòd viſurus ſim res eaſdem, quas cunctis videram diebus elapſis, nunquam non miſerias humanas, & forſitan adhuc majores? cuiſlibet enim diei ſua non deeſt ſpecialis malitia. Sed colloca tibi ob oculos ſtatum illius, qui indormiſerit in vigilia magni cujuſdam Feſti, alicujus diei, qui auſpicatiſſimus ſibi debeat eſſe totius vitæ ſuæ, quo induendus ſit in poſſeſſionem alicujus regni, vel recepturus gloriam & magnificentiam cujuſdam triumpho: an afficiatur iſ radio, an conficiatur dolore, ſi videat finem diem vigi-

liæ? an cubitum eat cum triſtitia, ad exigendum noctem, à qua conſignetur diei pro ſe tam auſpicatæ? O amantiſſime Deus! ſi conſideraremus pulchritudines magnæ diei æternitatis, quâ ſomnus mortis aperiet nobis oculos, an cum faſtidio clauderemus illos cunctis rebus terrenis?

O tu, exclamat ſanctus Augu-
ſtinus totus attonitus admiratio-
ne, & totus abreptus deſiderio
poſſeſſionis illius; ô tu vita,
quam præparavit Deus his, qui
diligunt eum, vita vitalis, vita
beata, vita ſecura, vita tranqui-
la, vita pulchra, vita munda, vi-
ta caſta, vita ſancta, vita ignara
mortis, neſcia triſtitia, vita ſine
labe, ſine dolore, ſine anxietate,
ſine corruptione, ſine perturba-
tione, ſine varietate & mutatio-
ne, vita totius elegantia & digni-
tatis pleniffima, ubi non eſt ad-
verſarius impugnans, ubi nulla
peccati illecebra, ubi eſt amor
perfectus & timor nullus, ubi
dies æternus, & unus omnium
ſpiritus, ubi Deus facie ad faciem
cernitur, & hoc vitæ cibo mens
ſine defectu ſatiatur.

Libet me tuæ intendere clari-
tati, delectant me bona tua a-
vido corde, quantò plus valeo
mecum conſiderare, tantò plus
amore langueo, tuo vehementi
deſiderio, tuæque dulci memoriâ
admodum delector. Libet itaque,
libet cordis in te oculos at-
tollere

Meditat. c. 22.

Ardentis de-
ſideria viden-
di ſplendi-
dum diem æ-
ternitatis,

Quàm dulce
ſit cogitare de
vita æternâ.

tollere, statum mentis erigere, affectum animi conformare. Libet sanè de te loqui, de te audire, de te scribere, de te conferre, de tua beatitudine & gloria quotidie legere, & lecta sæpius sub corde revolvere, ut vel sic possim ab hujus mortalis perituræque vitæ ardoribus, periculis & sudoribus, sub tuæ vitalis auræ dulci refrigerio transire, & transiens in sinu tuo fessum caput dormiturus vel paululum reclinare. Hujus rei gratiâ Scripturarum sanctorum amœna præta ingredior, viridissimas sententiarum herbas exarando capio, legendo comedo, frequentando rumino, atque congregando tandem in alta memoriæ sede pono, ut tali modo tuâ dulcedine degustatâ, minùs istius miserimæ vitæ amaritudines sentiam. O tu vita felicissima, ô regnum verè beatum, carens morte, vacans sine, cui nulla tempora succedunt per ævum, ubi continuus sinè nocte dies, nescit habere tempus. O splendide dies, qui cares nocte quando ergò videbo te? si mihi dicitur, quòd evigilare non possim, ut videam lumen tuum, nisi dormierim; quòdque transeundum sit per mortem, antequam introeatur ad vitam. *Eja moriar, ut te videam.*

Nonnè verum est, quòd quando amabilis hæc veritas benè in-

sculptur animæ, omne ex illa Cruce facile procul pellatur fastidium? ô portatur, quàm leviter tribulationis percipitur momentum, si expectetur quando aspicitur æternitas. totius æternitatis felicitas? quàmque portatu crux est facilis, dum ponderatur, producendum ab ipsa nobis fructum jucunditatis! quàm parum generat fastidii, dum diffuere conspicitur parva stillula vitæ mortalis, quando attenditur, ab hac, dum finitur, nos deportandos in magnum Oceanum omnium vitarum? quod affligit omnes alios, quando se vident nudatos exspoliatos, debilitatos, quando advertunt suam imminui sanitatem, suos augeri & excrecere annos, sua paulatim destrui & deficere corpora, id est, quòd hanc consolatur, lætitiâ replet & gaudio. Nonnè igitur affirmavi meritò, quòd sæpius contemplari amabilem resurrectionis & vitæ futuræ veritatem, fons & scaturigo sit divinarum consolationum?

Quotidie inculpantur Christiani, quod ipsis sit probro, metuere finem vitæ hujus mortalis, pro eo, quòd ardentissimè desiderare illum deberent, eò quòd se credere profiteantur resurrectionem, per quam reddendi sint immortales. Respondent, desiderium ineffabilis hujus felicitatis, imminui timore, eò quòd metuant, ne illa non inveniantur digni, eò quòd non gnæviter

Cur Christiani timeant adhuc mortem, cum credant resurrectionem,

nec fideliter navaverint operam exercitio & studio virtutum. Verum unde oritur illis ignava hæc & vecors infidelitas, nisi ex oblivione resurrectionis finalis, & exigua consideratione inæstimabilium bonorum, quæ præparata nobis sunt post hanc vitam? quis est, qui illa sponens ob oculos illa ardentem deliderans & sperans possessurum se illa in æternum, æstimare posset bona vel mala vitæ præsentis, ut vel adhæreat illis vel metuat hæc & pertimescat?

Habeo, quod pudore suffundat pleròsque Christianos, quando lego in Laërtio id, quod refert de Philosopho Anaxagora. Fuit is evocatus, ad defendendum juris viâ spectabile quoddam, quod possidebat, bonum, quod alius ipsi subripere moliebatur; sed respondit, duos terræ palmos non mereri, de quibus disceptetur, quòdque si contendere vellet, id foret pro re majoris momenti. Tota ipsius cognatio arguebat eum ex hoc fortiter ipsum relinquere id immerito, quod alii omnes tantâ quærerent & aucuparentur solitudine, quibus admirabile prorsus dedit responsum siquidem sublatis in cælum oculis, idque demonstrans digito, ait: Illa, illa patria mea est, illa hæreditas mea, illam ergò curo, non ea, quæ super terram. Ecce vobis, inquit ipsis,

omnes meas divitias; non est terra mea patria, non est ipsa mea hæreditas, hæc in cælis est, ibi thesaurus meus est, ibi omnia bona mea, de cæteris omnibus non est mihi cura. Christiani, an probè percipitis, quid dicat vobis hic idololatra infelix? nonnè hæc verba & sensa perfectum Christianum monitrent, dum interim Christiani gerunt in ore verba, in corde sensa, quæ veros monstrent idololatrias? nonnè enim tales dicantur, dum audiuntur, quòd nihil prætendant è cælo, nec alia æstimant bona, quàm illa terræ?

An omnia nos stringant & detineant hîc in terris? ex una parte minimum bonum suas habet illecebras, quibus ipsius vinciamur amore, quin consideremus, in cælo alia bona esse infinitâ ratione majora, pro quibus creati sumus, quæque nos exspectant. Ex altera parte difficultates virtutis nos absterrent, fugimus crucem, succumbimus minimæ difficultati, quasi bona ineffabilia, quæ speramus post hanc vitam, non forent digna, ut inferamus nobis omnem possibilem vim, ad acquirendam illorum possessionem. Quid æstimandus sit labor tam brevis, qualis est ille vitæ præsentis, cum certi simus, quòd remuneraudus sit mercede tam longâ, qualis est illa æternitatis?

Nonnè

Laërtius.

Pulchrum exemplum Philosophi Gentilis contemptis mundi, & æstimatoris cæli.

Bona & mala præsentis vitæ nihil sunt, respectu illorum vitæ futuræ.

1. Cor. 4.

Nonne dicendum nobis foret cum magno Apostolo: *In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur.* In omni occasione oppressum me invenio pluribus afflictionibus, sed non amitto exin meam pacem animam; fatigor laboribus, sed tolero illos patienter; patior persecutionem, sed non patior deijci ex ea mentem; gravor oneribus, sed iis non obruor; dies noctesque mortificationem Jesu Christi in meo portans corpore, non inde afficior tædio. Magna hæc anima omnes provocat difficultates, omnes afflictiones, omnes dolores, & mortem ipsam; & videns omnes quasi potestates mundi, illasque inferni sibi adversantes, ad demolienda consilia & molimina Apostolatûs sui, perseverat immobilis, manet invincibilis. Interroga ipsum, quis induerit eum miram hæc fortitudine & animi robore insuperabili? dicet tibi, id oriri ex certitudine, quam habeat de sua resurrectione finali: *Scientes, quoniam, qui suscitavit Jesum, & nos cum illo suscitabit.* Est, quia novam eandem potentiam, quæ suscitavit Jesum Christum, me suscitaturum quoque cum ipso; & quia video, horribilem hanc passionis suæ tempestatem dissipatam omnino esse, gloriosam ipsius resurrectione, confido omnes meas ruinas facile fore reparan-

Fortitudo invincibilis sancti Pauli oriebatur ex firma fide resurrectionis.

das, eoque nihil quasi sint comparatæ cum suis. Ecce cur parvi pendam omnia mala, quæ accidere mihi possunt in terra: quid enim sunt hæc omnia, respectu æternorum bonorum, quæ expectant me in cælo?

O beata anima, quæ parvi æstimat miserabilem hanc vitam aliquando amittendam, quæque summo habet loco vitam æternam beatam in resurrectione sibi conferendam, nec amittendam amplius in æternum! Beata anima, quæ haud aliter se aspicit in hoc mundo, quàm quasi in lugubri exilio, quæque incessanter aspirat ad dilectam suam patriam! Beata nimis anima, cujus conversatio plerumque in cælis est, quæque jam ibi moratur per sua desideria, ubi per possessionem commorandum sibi erit in omnem æternitatem.

O quantum solatium pro ipsa, quando amorosa hæc suspiria ex corde evibrat ad Deum cum Plalte Regio: *Educ de custodia animam meam, ad consistendum Nomi-*

Plal. 141.

ni tuo. O Deus bone! unicum desiderium meum, unica spes mea, libera animam meam ex hoc ergastulo, ubi gemit, & libertatem da illi, ut cantet laudes tuas, benedicat sanctum Nomen tuum, videat faciem tuam, admiretur te, & amet te perfecte in jucundo habitaculo æternitatis tuæ.

tuz. Quousque relinques me in funesto hoc morientium exilio? an diu adhuc spoliabor aspectu tuo?

Quanta oblectatio inter tædia, quibus tota scætet præsens hæc vita, quando bona anima. quæ circumfert in corde suo spem firmam resurrectionis, suspirare potest in cœlum, uti sanctus Augustinus in suis meditationibus amore omnino succensit! Mater Hierusalem, civitas sancta DEI, charissima sponsa Christi, te amat cor meum, pulchritudinem tuam nimium desiderat mens mea. O quam pulchra & gloriosa, quam generosa tu es. Felix anima mea, semperque felix in sæcula, si in-

S. Augustinus
Meditat. c. 25.

Amorosa suspiria sancti Augustini erga cœlum.

tueri meruero gloriam tuam, beatitudinem tuam, pulchritudinem tuam, portas & muros tuos, & plateas tuas, & mansiones tuas multas, nobilissimos cives tuos, & fortissimum Regem tuum, Dominum nostrum in decore suo. Aperi mihi portas tuas, recipe me in sinu tuo, vivere amplius non possum, nisi summo cum tædio in terris; tabescit & deficit anima mea ardenti desiderio videndi Jesum suum, quem tu jam possides in tabernaculis tuis. Eamus & consideremus tandem, quâ ratione deseruerit terram, ut conscenderet cœlum in admirabili Ascensione sua.

CONSULTATIO XXX.

De admirabili Ascensione JESU CHRISTI in Cælos.

Ecce igitur tandem gressum ultimum, qui faciendus nobis restat in sequela JESU CHRISTI. Optarem hinc mihi sensa & felicem exitum devoti illius peregrini, cujus exemplum nobis proponit sanc-

tus Franciscus Salesius in suo Theotimo: Amor JESU CHRISTI traxerat illum è patria sua, ad invisendum loca sacra, quæ ipse divina sua honoraverat præsentia.

Incepit